

A.M. Homes

Een
brandbaar
huwelijk

Vertaald door
Gerda Baardman en Marian Lameris

2015

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Een

Het is zo'n vrijdagavond na twaalfen wanneer de gasten allemaal naar huis zijn en de gastheer en gastvrouw, dronken als ze zijn, maar moeten proberen de boel weer aan kant te krijgen. 'Veel te vet,' zegt Paul, die de vuile borden naar de keuken brengt. 'De aardappelen zwommen in de boter en de sla verzoop in de saus.'

Elaine staat bij de gootsteen, met een schort voor en rubber handschoenen aan, om zich te beschermen. Ze heeft het nog niet gezien, maar ondanks haar preventieve maatregelen heeft ze een vlek op haar kleren. Later zal ze zich afvragen of de vlek te verwijderen is, of haar kleren weer schoon te krijgen zijn. Ze zal er spijt van hebben dat ze die kleren heeft gekocht, dat ze het etentje heeft klaargemaakt, dat ze zo vreselijk haar best gedaan heeft om alles weer goed te maken.

Paul loopt naar de eetkamer en komt deze keer terug met de wijnglazen, de fles onder zijn arm.

Elaine schraapt de borden schoon boven de vuilnisbak.

Paul zet de glazen neer, brengt de fles naar zijn mond, drinkt het laatste beetje eruit en laat de laatste slok een paar keer door zijn mond spoelen, waarna hij zich over haar schouder buigt om hem in de gootsteen te spugen en haar nat spat.

'Kijk uit,' zegt ze.

‘Zeen,’ zegt hij. ‘Dat doe je expres. Om mij te vergiftigen. Ik proefde het vet – het ging regelrecht mijn slagader in.’

Weer zegt ze niets.

‘Ik zou verse groenten moeten eten.’

‘Ik kan geen verse groenten maken voor acht mensen.’

Ze vult de afwasmachine. ‘Wat vind je van haar?’ vraagt ze.

‘Van wie?’

‘Dat vriendinnetje, dat stuk.’ De vrouw met wie Henry – die onlangs is weggegaan bij Lucy, op wie ze allemaal erg gesteld waren – de hele avond als met een trofee heeft rondgelopen.

‘Leuk,’ zegt hij, zonder zijn vrouw te vertellen dat het stuk toen hij vroeg wat ze deed – wat haar beroep was – zei: wat zou je willen dat ik deed? En toen hij vroeg: waar woon je? zei ze: waar zou je willen dat ik woonde?

Hij vertelt zijn vrouw niet dat ze voordat ze wegging zei: geef me je telefoonnummer, en dat hij het grif voor haar heeft opgeschreven. Paul vertelt Elaine niet dat het stuk beloofd heeft hem morgen op te bellen. Hij gaat terug naar de eetkamer om de desertsbordjes te halen.

‘Hoe oud zou ze zijn?’ roept Elaine.

Paul komt terug, zijn handen vol verfrommelde servetten. Hij schudt kruimels in de gootsteen. ‘Hoe oud zou je willen dat ze was?’

‘Zestig,’ zegt Elaine.

Ze zet de laatste spullen in de afwasmachine en mompelt: ‘Ik hoop dat het weer in orde is, dat hij niet overstroomt, dat de pakking het houdt, dat je gelijk had.’

‘Dat hoop ik ook,’ zegt hij.

Ze doet er afwasmiddel in. ‘De gootsteen raakt verstopt,’ zegt ze. ‘Het huis staat op instorten. Klotetroep allemaal.’

‘Aan alles komt een eind,’ zegt hij, met zijn gedachten bij het stuk. Hoeveel kinderen heb je? had ze hem gevraagd. Twee, had hij gezegd. Is dat niet minder dan het gemiddelde? Hoor je er geen twee komma drie te hebben?

‘Er is zoveel wat gedaan moet worden,’ zegt Elaine.

Paul hoort haar niet. Hoor je er geen twee komma drie te hebben? had ze gevraagd, serieus, alsof dat zou kunnen. Hij had geen antwoord gegeven. Wat viel er te zeggen? Hij had haar nog een glas wijn ingeschonken. Elke keer dat hij niet wist wat hij moest zeggen had hij haar nog een glas wijn ingeschonken. Samen hebben ze twee flessen weggewerkt. Je hebt me wel door, had ze gezegd onder het drinken.

Paul kijkt naar Elaine – Elaine van achteren, Elaine gebogen over de gootsteen. Hij kijkt naar Elaine en tilt haar rok op, hij drukt zich tegen haar aan, hij begint haar panty naar beneden te trekken.

‘Denk je dat je leuk bent?’ vraagt ze, terwijl ze doorgaat met afwassen.

‘Dat weet ik niet,’ zegt hij en kijkt naar de pan waar het vlees in gebraden is; op de bodem zit een dikke laag gestold wit vet, doorderd met bloederig sap. Hij kijkt naar de pan op het aanrecht, stelt zich voor dat hij zijn hand in het vet doopt, het over Elaines achterwerk uitsmeert en haar neukt.

Haar panty zit nu vlak boven haar knieën. Het water loopt, de afwasmachine draait.

Zonder dat ze het gemerkt hebben is steeds, zachtjes, onhoorbaar op de pantoffelvoetjes van zijn pyjama, hun oudste zoon, Daniel, de keuken binnen geglipt. De jongen doet de deur van de koelkast open.

Paul draait zich om, ziet hem, trekt vlug Elaines rok naar beneden. Elaine staat bij de gootsteen, voelt zich opgelaten.

‘Wat doe je daar?’ vraagt Paul.

‘Is er nog kaviaar? Als er kaviaar overbleef, mocht ik het hebben van mama.’

‘Jij hoort in je bed,’ zegt Elaine.

Paul wijst naar een klein schaalpje op het aanrecht. De jongen pakt wat witbrood uit de koelkast en smeert kaviaar op een sneetje.

Elaine, die probeert te doen alsof alles normaal is, loopt door de keuken en ruimt dingen op. Ze loopt met vreemde kleine stapjes, doordat de panty haar benen bij elkaar houdt als een groot stuk elastiek.

De jongen smeert nog een boterham met kaviaar. ‘Zo is het wel genoeg,’ zegt Elaine en pakt het schaaltje weg. ‘Het is een delicatesse, geen broodbeleg. Het is niet de bedoeling dat je er je maal mee doet.’

‘Vind je me gestoord?’ vraagt de jongen; opeens is het alsof hij weer twee was, is alles weer een vraag. ‘Is het gestoord dat ik midden in de nacht kaviaar zit te eten?’

‘Ga naar bed,’ zegt Paul.

De jongen gaat de keuken uit. Paul loopt terug naar Elaine en tilt haar rok weer op. Ze draait zich om.

‘Blijf met je handen van me af,’ zegt ze; ze grijpt een vleesmes van het aanrecht en drukt het tegen zijn hals.

‘Wat bedoel je?’

‘Je beledigt mij, mijn kookkunst, ik ben mijn kookkunst,’ zegt ze. ‘Ik kan goed koken. Ik heb mijn best gedaan, erg mijn best gedaan, om een goed etentje klaar te maken. Je hebt gebraden lamsvlees altijd lekker gevonden, je hebt wel eens gezegd dat het je lievelingseten was. En vanavond heb je het ook gegeten, vier stukken nog wel – er bleef nog maar net genoeg over voor de anderen. Nog een geluk dat Ben vegetariër is.’ Ze houdt het mes tegen zijn hals. Haar panty zit nog steeds tussen haar benen gepropt. Ze voelt zich bloot.

‘Het was maar een grapje,’ zegt Paul. ‘Ik vroeg me af of er ooit iemand beschuldigd is van een moord, gepleegd met behulp van *Ik kan koken*.’

‘Als ik je wilde vermoorden, zou ik gewoon zo doen.’ Ze haalt het mes langs zijn hals, en het lemmet gaat door zijn huid heen, maakt een ondiepe snijwond als een snee met papier. Er verschijnt een dun rood lijntje op zijn hals.

Hij rent naar de badkamer. Ze gaat hem achterna, met haar onbeholpen waggelgang. Hij slaat de deur dicht, doet hem op slot. De losse kalk naast de deurpost valt op de grond.

‘Niks aan de hand,’ zegt ze door de deur heen, terwijl ze haar panty omhoogtrekt – voor het geval ze naar het ziekenhuis moeten. ‘Laat eens kijken, het is vast niets. Het was een ongelukje. Het spijt me. Het was niet mijn bedoeling je echt te snijden.’

‘Kreng,’ zegt hij en doet de deur open.

‘Ik zei toch dat het me speet.’ Ze doet peroxide op een tissue en bet zijn wond. Hij krimpt ineen. ‘Doe niet zo kinderachtig,’ zegt ze. ‘Jij bent begonnen.’

Ze ruimt verder op in de keuken. Hij houdt een ijskompres tegen zijn hals. ‘Tegen het opzwellen,’ zegt hij.

‘Wat nou opzwellen?’ vraagt ze. ‘Het is een snee, geen beet.’

‘Wat weet jij er nou van?’

Ze gaan naar boven. ‘Het licht in de gang doet het niet,’ zegt ze tegen hem.

‘De gloeilampen zijn op,’ zegt hij.

‘Zet maar op het lijstje,’ zegt ze.

Ze kleden zich uit. Er valt niets meer te zeggen.

’s Morgens, als ze nog half in slaap is, zijn Elaines gedachten op hol, ze racen door een reusachtige lijst, een litanie, alles wat ze ooit gedaan heeft, alles wat ze nooit gedaan heeft, alles wat ze van plan was te doen, al haar ideeën en goede voornemens. Haar gedachten tollend totdat er niets meer over is. Ze kijkt omhoog naar het plafond. De verf is gebarsten en bladdert. Het moet afgekrabd worden, opnieuw geverfd. Uitgeput staat ze op.

‘Heb je die pens van Ben gezien?’ vraagt ze. ‘En wat vond je van Henry’s haar, daar trapt toch niemand in? Het is afgrijselijk. En Joan? Daar maak ik me echt zorgen over. Ze is zo depressief dat ze amper kan praten en Ted merkt het niet eens.’

‘Hij merkt het best,’ zegt Paul, slaperig.

‘Wat doet hij dan?’

‘Neuken met de secretaresse.’

‘De assistente,’ zegt Elaine.

‘Sorry.’

Elaine trekt de lakens en dekens aan haar kant van het bed omhoog. Vorig jaar hebben ze hun bed ingeruild; ze zijn overgegaan van queensize op kingsize omdat ze meer ruimte wilden. ‘Na zoveel jaar,’ had de verkoper in de beddenwinkel gezegd, ‘valt het niet mee om boven op iemand anders te slapen.’ Nu slapen ze comfortabel, zonder elkaar aan te raken.

‘Als onze vrienden walgelijk zijn, wil dat dan zeggen dat wij ook walgelijk zijn?’ vraagt Elaine.

‘Vast wel,’ zegt Paul.

‘Walgelijk,’ zegt Elaine, op weg naar de badkamer. ‘Gruwelijk, afgrijselijk, monsterlijk.’ Ze sluit de deur en doet hem dan meteen weer open. ‘Denk eraan,’ zegt ze. ‘Vanmiddag is de barbecue van de Nielsons. Dan zien we iedereen weer.’

De telefoon gaat. Paul duikt over het bed heen naar Elaines kant en neemt op. ‘Hallo,’ zegt hij, ademloos. Dan roept hij naar Elaine: ‘Je moeder.’

‘Kan ik vannacht bij jullie logeren?’ vraagt de moeder aan Elaine.

‘Hoe bedoel je?’ zegt Elaine.

‘Ik word gek van je vader. Daarom wil ik bij jou komen logeren, tenzij het niet kan, natuurlijk.’

‘Dat zou ik nooit tegen je zeggen, dat het niet kan.’

‘Het kan dus,’ zegt ze. ‘Is het goed?’

‘Ja,’ zegt Elaine. ‘We hebben vanmiddag een barbecue, maar we zijn vroeg thuis. De oppas is er.’

Moeder komt – zonder vader, wat een beetje vreemd is, maar wat maakt het uit? Moeder komt – daar gaat het om. Moeder zal zorgen dat alles goed komt.

‘O, maak je geen zorgen,’ zegt de moeder, ‘ik ben er niet eerder dan een uur of halftien, tien uur.’

‘Mijn moeder komt,’ zegt Elaine tegen Paul, al bezig het bed af te halen. Ze loopt de gang door naar de linnenkast en pakt schone lakens.

Sammy komt zijn kamer uit. ‘Heb je in je bed geplast?’ vraagt hij.

‘Oma komt,’ zegt Elaine.

Sammy gaat terug naar zijn kamer en doet de deur dicht. ‘Ik vind oma niet aardig,’ zegt hij door de deur heen. ‘Als ze alleen komt, moeten we haar dan echt onze kamer geven?’ vraagt Paul. ‘Kan ze niet op de kamer van een van de jongens slapen?’

‘Laten we er niet zo’n punt van maken,’ zegt Elaine. ‘Laten we gewoon doen zoals altijd, anders heeft het iets te betekenen dat ze alleen komt en wij haar niet belangrijk genoeg vonden om haar onze kamer te geven. Help me eens,’ zegt ze, als ze het hoestlaken over het bed trekt. ‘Help me eens.’

Paul bekijkt zichzelf in de badkamerspiegel. Hij wrijft over de snee in zijn hals, wrijft totdat er bloed uit sijpelt. Hij vraagt zich af of het stuk zal bellen, vraagt zich af wat ze zullen doen als ze belt. Zullen ze een plannetje maken om elkaar te zien? Waar zal hij met haar heen gaan – de Carlyle? Of Ardsley Arms, het motel bij de snelweg dat adverteert met knusse kamertjes? Nee. Dat kan hij niet betalen. Als hij nog meer geld uitgeeft, komt Elaine erachter – zij kan beter rekenen dan hij; zij regelt de financiën. Hij gaat met het stuk mee naar huis, of ze spreken gewoon ergens af, bijvoorbeeld in Rye Playland. Dan koopt hij een heleboel kaartjes voor de attracties. Dan gaan ze het spookhuis in, maken haast om klaar, ontlast en ontladen te zijn voordat hun wagentje tussen de dubbele deuren door botst, het daglicht weer in. Ze gaan er twee of drie keer in. De eerste keer zullen ze elkaar kussen, lang en teder, alsof ze het menen. Hij zal haar knuffelen. De tweede keer zal zijn hoofd in haar kruis liggen, haar mond op zijn pik. De derde keer zal ze schrijlings op hem zitten – ze zal zo hoog rechtop zitten dat haar hoofd tegen

de imitatiespanten van glaswol, de nepbalken bonst, die met goed gekozen tussenpozen boven hun hoofd zullen kraken. Bonken in het donker, mag je wel zeggen.

‘En wat vond je van Henry’s haar?’ had Elaine gezegd. Paul bekiijkt zichzelf in de spiegel en vraagt zich af wat er aan Henry’s haar mankeert. Paul is net zoals zijn vrienden, en Elaine ook. Hun vrienden zijn net zoals zij. Dat vinden ze prettig. Als een van de vrienden verandert, als er iets ongewoons is, worden ze allemaal zenuwachtig, alsof het besmettelijk is – alsof die pech, of tegenspoed, nu de anderen zal treffen. Elaines woorden klinken na in zijn hoofd: ‘Daar trapt toch niemand in?’

De telefoon gaat weer. ‘Ik neem hem wel,’ schreeuwt Paul door het huis. ‘Ik neem hem! Hallo?’ zegt hij.

‘Wat heb je aan?’ vraagt het stuk.

Elaine neemt beneden de telefoon op.

‘Hallo?’ zegt ze.

‘Ik heb hem al,’ zegt Paul. Elaine hangt op.

‘Je hebt geen antwoord gegeven,’ zegt het stuk. ‘Ik vroeg je wat je aan had.’

‘En als mijn vrouw had opgenomen?’ zegt Paul.

‘Die zou al antwoord hebben gegeven.’

‘Wat heb jij aan?’ vraagt Paul haar.

‘Wat wil je dat ik aan heb?’ vraagt ze terug.

‘Heel weinig,’ zegt hij. ‘Wel iets, maar niet veel.’

‘Ben je soms dokter?’

Hij staat op het punt nee te zeggen, houdt zich dan in. ‘Zou je willen dat ik dokter was?’

‘Ik heb pijn,’ zegt ze.

‘Vertel eens,’ zegt hij. ‘Als je me onderzoekt.’

‘Wat duurde dat lang,’ zegt Elaine als Paul eindelijk beneden komt. ‘Ik heb pannenkoeken gemaakt. Daniel heeft kaviaar op de zijne gedaan. Het loopt uit de hand.’

Ze kijken uit het keukenraam. ‘Het gras moet gemaaid,’ zegt

Paul. De kinderen spelen in de tuin. Daniel houdt Sammy gevangen, met een vlindernet over zijn hoofd.

‘Jacht op groot wild,’ zegt Paul. ‘Straks probeert hij Sammy nog een oormerk aan te zetten.’

‘Je fluisterde,’ zegt Elaine.

‘Mijn zaak,’ zegt Paul. Het is onduidelijk of hij het bedoelt als in ‘gaat je niet aan’ of dat hij de zaak aan de lijn had.

Elaine stopt kleren in de wasmachine.

‘Moet je het gekleurde en het witte goed niet apart houden?’ vraagt Paul.

‘De apartheid is afgeschaft,’ zegt ze en doet het deurtje dicht.

‘Maar ik dacht...’

‘Als jij de was wilt doen, ga je gang.’ Ze pakt haar handtas. ‘Ik ga naar Liz. Ik moet even alleen zijn. Hou een oogje op de kinderen.’

‘Waarom ga je naar Liz? Die is er dan toch? En Jennifer dan? Jennifer is er toch ook? Is dat alleen zijn?’

‘Jennifer zit altijd in het souterrain,’ zegt Elaine.

‘Je bent meer bij Liz dan bij mij.’

‘Ik vind haar aardiger,’ zegt Elaine en gaat weg.

’s Zaterdagmiddags bij de barbecue doen ze, ondanks het feit dat ze de avond ervoor allemaal nog bij elkaar waren, alsof ze blij zijn elkaar te zien. Misschien doen ze niet alsof, misschien zijn ze echt blij elkaar te zien. Misschien was het echt zo moeilijk om vieren-twintig uur aan zichzelf overgelaten te zijn. Wie weet? Maar ze zijn in een verbazend goede stemming; ze zijn het soort mensen die geloven in feestkleren aantrekken en een feestgezicht zetten, of op zijn minst beginnen met een glimlach.

‘Kan ik wat te drinken voor je halen?’ vraagt George Nielson, de gastheer, regelmatig. ‘Bijvullen? Glas leeg? Nog eens inschenken? Nog wat ijs? Spuutwater?’

Henry is er met het stuk.

Paul ziet haar vanaf de andere kant van de tuin en wordt knal-rood.

‘Wat heb je?’ vraagt Elaine. ‘Ben je ziek?’

Hij neemt een slokje. ‘Pittig,’ zegt hij. ‘Bloody Mary.’

‘Is Joan er zonder Ted?’ zegt iemand.

‘Hij is niet lekker. Hij heeft te veel gegeten gisteravond.’

‘Bel hem op, zeg dat hij toch moet komen,’ zegt Pat Nielson.

‘We missen hem. Hij hoeft niet te eten, hij kan alleen iets drinken. Hij kan toch nog wel drinken?’

Teds vrouw, Joan, schudt haar hoofd. ‘Hij kan beter voor de tv blijven zitten.’

‘En waar zijn de Montgomery’s?’ vraagt Elaine. ‘Die waren er gisteravond ook al niet.’ Er wordt een sst-sst,-niet-over-pratengezicht gezet.

‘Hij is ontslagen,’ fluistert Joan. ‘Ze weten niet wat ze moeten beginnen. Ze leven van Catherines geld. Een hypotheek, twee kinderen op een dure middelbare school, een op dat speciale instituut – dat kost veel, verschrikkelijk veel.’

Ze stappen van het onderwerp af. ‘Wat heb je toch een beeldig huis,’ zegt Elaine tegen Pat, omdat ze weet dat ze dat hoort te zeggen. ‘Alles wat je doet lukt volmaakt.’ Ze zegt er niet bij hoe intimiderend die volmaaktheid is.

‘Dank je,’ zegt Pat. ‘Dat vind ik heerlijk om te horen. Ik ben er altijd mee bezig. Huis, huis, huis,’ zegt ze alsof verder niets ertoe doet, alsof er verder niets bestaat op de wereld.

‘Het is adembenemend,’ zegt Elaine.

De tweelingzusjes Nielson, Margaret en Mary, spelen voor serveerster. Ze hebben een zwart jurkje aan en een wit schortje voor. De gasten zijn vol lof over hun gediensigheid en vragen zich af hoeveel Pat en George ze betalen. De gasten kunnen de meisjes niet uit elkaar houden en noemen ze dus maar Mmmm..., en de meisjes vullen ieder voor zich de rest aan.

De mannen hangen rond bij de barbecue, hun gezichten worden langzaam rood, warm van de hitte, de gloed van de houtskool. De vrouwen baden in het koude blauwe neonlicht van de keuken.

Beide partijen houden elkaar in de gaten, hopen dat de roddels die worden uitgewisseld niet te veel waarheid bevatten.

Het stuk van Henry staat in het donker, in een soort niemandsland tussen de twee groepen, met alleen de citronellafakkel als gids. Paul houdt haar gezelschap.

‘Hoe voel je je?’ vraagt hij.

‘Ik geloof dat het terugkomt,’ zegt ze.

‘Hardnekkig geval,’ zegt Paul. ‘We zullen eens moeten kijken wat we er verder aan kunnen doen.’

Het stuk kijkt naar Paul. ‘Je haar,’ zegt ze. Ze wil iets over Pauls haar zeggen, maar Elaine komt ertussen.

Later, als ze marshmallows roosteren, als het stuk van zijn stokje eet, zal Paul proberen haar aan te raken. Hij zal zijn hand hoog op haar dij leggen.

‘Dat heb ik liever niet,’ zal ze zeggen. ‘Op dit moment vinger ik mezelf liever.’

Ver weg klinkt het geluid van een ander feestje, stemmen in een tuin verderop. Door de bomen heen zien ze lichten in andere huizen. Elk verlicht raam is net een klein podium, een miniatuur kleurentelevisie, waar zich dramaatjes afspelen.

‘Zal ik een muziekje aanzetten?’ vraagt George Nielson.

‘Goed idee,’ zegt Pat, en George gaat naar binnen, zet de ramen van de zitkamer open, en Sinatra zweeft de avond in.

‘Sinatra,’ roept Henry naar George. ‘Waarom luisteren we naar Sinatra? We zijn onze ouders toch niet?’

De Nielsons beginnen te dansen.

‘Is het niet enig?’ zegt iemand, kijkend naar Pat en George die wang aan wang door de tuin dansen. ‘Ze zijn nog zo dol op elkaar.’

Henry neemt Paul terzijde. ‘En,’ vraagt hij, ‘wat vind je van het meisje?’

‘Leuk,’ zegt Paul. Hij vertelt Henry niet dat ze heeft opgebeld, dat ze doktertje hebben gespeeld, dat hij een afspraak gemaakt heeft voor een volgend bezoek. Paul vertelt Henry niet dat er grote

kans is dat het stuk een ernstig probleem heeft, iets wat zij geen van beiden aankunnen. Hij vertelt Henry niet dat hij begint te denken dat ze niet te genezen is. In plaats daarvan vraagt hij: 'Waar heb je haar ontmoet?'

'Ergens in de lift,' zegt Henry. 'Niet te geloven, hè? Is het niet ongelooflijk?'

'Wat doet ze voor de kost?'

'Je zult het niet geloven,' zegt Henry, en zwijgt even. 'Paranormaal.'

'Abnormaal?'

'Nee, paranormaal.'

'En daar verdient ze haar brood mee?'

Henry knikt.

'Ongelooflijk,' zegt Paul, en kijkt naar Henry's haar.

Henry haalt zijn hand door wat er nog van over is.

'Wie zit waar?' vraagt Joan als de hamburgers klaar zijn. 'Is er een tafelschikking, een speciaal plan?'

Pat Nielson zegt waar iedereen precies moet zitten. Ze zet Paul naast Elaines beste vriendin, Liz.

'Lang niet gezien,' zegt Liz, voor de grap.

'Ik kan maar niet onthouden in welk vak je precies wilt promoveren,' zegt Paul.

'Vrouwenstudies,' zegt Liz.

'Je zult dus wel niet meer willen hertrouwen?'

'Lul,' zegt Liz – haar ex-man, Roger, was indertijd Pauls beste vriend.

'Klootzak,' zegt Elaine later als ze naar huis lopen. 'Dat deed je expres.'

Paul zegt niets. Hij duikt achter een boom om te plassen.

Elaine wacht op hem. 'De Esterhazy's hebben iets aan hun huis gedaan,' zegt ze.

Paul kijkt vanachter de boom. 'Veranda? Glas in de veranda?'

'Nee. Terras,' zegt Elaine.

Paul komt achter de boom vandaan. ‘Ziet er goed uit,’ zegt hij en doet zijn rits dicht.

Ze zijn lopend naar de Nielsons gegaan. Lopen als je drinkt is de gewoonte. Zo kunnen ze te veel drinken, te veel eten, en thuiskomen zonder zich te hoeven schamen. Het had erger gekund – ze hebben tenminste wat beweging gehad, wat frisse avondlucht opgesnoeven; er zijn tenminste geen doden gevallen.

Het probleem komt een paar minuten later, als Paul in de auto moet stappen, als hij Jennifer, de oppas, die de dochter van Liz is, naar huis moet brengen. Hij zit in de auto op Jennifer te wachten. Hij zit naar het huis te kijken, vindt dat het er shabby uitziet. Zelfs bij het zwakke licht van de straatlantaarns lijkt het minder veelbelovend, minder hoopvol dan de andere huizen in het rijtje.

Jennifer komt naar buiten en stapt in de auto.

‘Deed dat niet ongelooflijk pijn?’ vraagt hij en wijst naar de zijkant van haar hoofd, dat kaalgeschoren is alsof ze klaargemaakt is voor een operatie, en dan naar haar wenkbrauw en lip, waar ze allebei een piercing in heeft – zilveren ringetjes doorboren het vlees. Hij raakt zijn eigen lip en wenkbrauw aan alsof hij gebarentaal spreekt.

‘Niet erger dan de pijn die ik toch al heb,’ zegt ze.

Hij knikt. Jennifer was vijf toen hij en Elaine hier kwamen wonen. Ze is zijn eerste herinnering aan de buurt.

Hij zag haar spelen op het grasveld van wat toen het huis van Roger en Liz was, en de aanblik van het feestje dat ze op touw had gezet met haar lappenpoppen – zelf als net zo’n lappenpop gekleed – gaf hem op de een of andere manier het idee dat ze daar konden wonen, dat het allemaal goed zou zijn. Hij weet niet waarom.

‘Indrukwekkend litteken,’ zegt ze en wijst naar de rode streep op zijn hals. ‘Heb je dat zelf gedaan?’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Iemand heeft me geholpen.’

‘Cool.’

Hij neemt een bocht. ‘Mag ik je iets vragen?’ zegt hij, en gaat

dan, zonder op antwoord te wachten, verder. 'Wat doet mijn vrouw de hele dag bij jullie thuis?'

'Ze neukt met mijn moeder,' zegt Jennifer, zonder aarzelen.

Zijn fantasie. Zijn nachtmerrie. Hij heeft geen idee of ze liegt of niet.

Elaine is in de zitkamer en wacht op Paul. Ze is in de zitkamer en praat met haar moeder, die kennelijk van huis is weggelopen. Terwijl Elaine praat verplaatst ze de meubels alsof daardoor alles anders wordt.

'Wat is er aan de hand?' vraagt Elaine, terwijl ze zo zachtjes mogelijk een stoel over de vloer schuift. 'Waarom ga je bij papa weg?'

'Ik ga niet weg,' zegt de moeder en helpt een lamp van het ene bijzettafeltje naar het andere verplaatsen. 'Ik neem een avond vrij. Na drieënvijftig jaar wil je af en toe wel eens een avond vrij. O ja,' zegt de moeder, 'toen ik hier kwam, zag Daniel een beetje pafferig, alsof hij last had van een allergie. Daarom heb ik hem antihistamine gegeven.'

'Viskuit,' zegt Elaine, terwijl ze de stekker van de lamp in het stopcontact steekt. Haar woorden komen eruit met dezelfde geïrriteerde klank als wanneer iemand zegt: 'Flauwekul!' De moeder kijkt verbouwereerd. 'Hij eet te veel kaviaar.'

De moeder schudt haar hoofd. 'Ik zal het nooit begrijpen.'

Paul komt binnen, schenkt zich een glas in en gaat ermee naar de zitkamer.

'Je drinkt te veel,' zegt Elaine, terwijl ze de salontafel verder van de bank af duwt.

'Het is mooi geweest voor vandaag,' zegt de moeder en gaat naar boven. 'Morgen weer een dag.'

Paul drinkt snel zijn glas leeg en haalt er nog een.

'Daar word je dik van,' roept Elaine hem achterna. 'Ik dacht dat je op je buik lette.'

'Kutwijf,' zegt Paul tegen Elaine, die nu de hoekbank opmaakt om op te slapen.

‘Probeer je met me te flirten?’

Paul maakt een vreemd, wantrouwig dansje, cirkelt om de bank, om Elaine – als een dier, als een bokser. Hij cirkelt en drinkt. ‘Vuile slet.’

Hij grijpt haar met zijn vrije hand. Hij is dronken, zijn adem stinkt naar whisky, vermengd met bittere oprispingen, zuur geworden barbecue. ‘Laat eens zien,’ zegt hij, haar tegen zich aan drukkend. ‘Laat eens zien wat je doet.’

‘Krijg de tering,’ zegt ze, met een blik naar een stoel waarvan ze denkt dat hij beter zou staan aan de linkerkant van de kamer.

‘Alsof ik me nog niet rot genoeg voel.’

‘Hou dan op.’ Ze probeert zich uit zijn greep te wringen. Hij laat niet los. Hij bukt zich om zijn glas op de salontafel te zetten, maar de tafel is verplaatst. Het glas komt op de grond terecht en de drank loopt eruit.

‘Je doet me pijn,’ zegt ze.

‘Jij hebt mij ook pijn gedaan,’ zegt hij.

De moeder staat boven aan de trap. ‘Doe een beetje zachtjes,’ fluistert ze luid. ‘Anders kan ik niet slapen.’

‘Je verpest mijn leven,’ sist hij. Hij rukt aan haar kleren. Hij bijt haar. Hij doet met Elaine wat hij met het stuk van Henry zou willen doen.

‘Ik haat je,’ zegt Elaine als Paul boven op haar ligt. ‘Vroeger vond ik je aardig, vond ik je grappig. Maar moet je nu kijken,’ zegt ze.

Hij neukt haar, zijn voeten tegen de armleuning gedrukt, gebruikt de bank om zich af te zetten.

Ze begint te huilen. ‘Ik vind alles even saai,’ zegt ze. ‘Ik vind alles zo saai dat het niet leuk meer is.’ Ze prikt haar vingers in zijn rug; haar nagels dringen in zijn vlees en blijven daar.

‘Ik ben ongelukkig,’ zegt hij, terwijl hij doorgaat haar te rammen. De weinige slierten haar die hij nog heeft zitten niet meer op zijn hoofd geplakt, ze vallen naar voren en hangen in zijn gezicht.

Hij houdt even op met haar te rammen, strijkt ze terug, begint haar dan weer te rammen. 'Ik ben onvoorstelbaar ongelukkig,' zegt hij luid en begint te huilen.

Ze houden op met neuken.

Ze zijn niet klaar, ze houden gewoon op.

'Weet je nog toen we die crack rookten?' zegt hij. 'Hier in deze zelfde kamer. Dat jij de fontein was, de fontein voor het Plaza hotel? Dat je een Romeinse kaars was? Wat kunnen we nu nog doen dat net zoets is?'

'Niets,' zegt ze. 'Niets kunnen we doen.'

'Wil je wat drinken?' vraagt hij haar.

'Nee,' zegt ze. 'Niets.'

'Heb je genoeg gehad?' vraagt hij en rolt van haar af.

Ze huilen allebei.

Zondagochtend. Paul is in de badkamer, bekijkt zichzelf weer in de spiegel. Hij kijkt naar zijn haar. Hij pakt Elaines nagelschaartje en knipt het allemaal af. Beduusd, vrij, opgetogen als een klein kind, strijkt hij met zijn hand over zijn hoofd. Hij is bezig iets te vernielen, het actief te vernietigen. Hij heeft zich in geen jaren zo machtig gevoeld.

Alle keurig gekamde slierten zijn weg. Hij spuit scheerschuim over zijn hoofd; hij ziet eruit als een travestiet met een badmuts op. Hij schraapt met het scheerapparaat over zijn hoofd, gaat almaar in het rond. Paul is klaar, vindt dat hij er beter uitziet, gezonder, tevredener met wat hij is geworden.

'Verdomme,' schreeuwt Elaine. 'Wel godverdomme.' Ze is gestruikeld over een losse plank op de trap en laat het schone wasgoed van de trap vallen.

Paul komt de slaapkamer uit. 'Wat is er aan de hand?' vraagt hij. Alle kleren zijn roze geworden doordat er een rood shirt tussen alle andere dingen zat.

'Klotevloer,' zegt Elaine, terwijl ze de kleren bij elkaar raapt

en Paul zijn roze ondergoed geeft. Dan ziet ze zijn kaalgeschoren hoofd. 'Wat heb je nou in godsnaam weer bedacht?' vraagt ze.

'Dat ik dit kon,' zegt hij. Hij kijkt naar zijn ondergoed. 'Je bent gek,' zegt hij. 'Je kunt niet eens de was doen.'

'Ontsla me dan maar,' zegt Elaine en loopt de gang in om Sammy en Daniel te wekken.

'Ik trek dat ondergoed niet aan en ik ga niet naar voetballen – en je kunt me niet dwingen,' zegt Daniel.

'Prima,' zegt ze. 'Ga maar niet naar voetballen en trek ook geen ondergoed aan. Het is jouw leven. Ik ben je moeder maar.'

Paul gaat met Sammy naar het voetbalfeestje voor vader en zoon en belooft onderweg nieuw ondergoed te kopen.

'Maar ik houd van roze, roze is goed, roze is mooi,' zeurt Sammy.

'Het kan me niet schelen waar je van houdt,' zegt Paul. 'Waar jij van houdt doet er niet toe, alleen wat goed voor je is. Roze is niet goed voor je.'

'Maak je geen zorgen,' zegt Elaines moeder. Ze zit aan de keukentafel en kijkt naar haar spiegelbeeld in een keukenmes. 'Die dingen gebeuren nu eenmaal.' De moeder draait het mes heen en weer en trekt vreemde, overdreven gezichten. Ze legt het mes neer. 'Het is je vader en mij ook overkomen. En wij hebben het ook overleefd.'

'Wat hebben jullie toen gedaan?' vraagt Elaine.

'We zijn naar Italië gegaan,' zegt de moeder. Ze drinkt haar koffie op, haalt adem en slaat haar handen in elkaar. 'Tijd om mijn boeltje te pakken en naar huis te gaan.'

'Ga je al weg?'

'Je vader weet zich geen raad zonder mij.'

'Maar ik dacht dat we een poosje samen zouden kunnen zijn,' zegt Elaine.

'Jij redt je wel,' zegt de moeder.

Elaine wil iets zeggen, maar de moeder steekt haar hand om-

hoog als een stopbord en legt haar het zwijgen op. 'Jij redt je wel,' zegt ze nog eens. 'Geloof me maar.'

'Maar, mama,' zegt Elaine. 'Mama.'

'Elaine,' zegt de moeder en staat op van de keukentafel, 'word eens volwassen.'

De moeder is gekomen, de moeder is gegaan; alles is nog hetzelfde. Ze heeft het niet weer goedgeemaakt – aan haar had ze niets.

De telefoon gaat. Elaine neemt op; er wordt opgehangen.

Elaine loopt van de ene kamer naar de andere en bedenkt dat ze zou moeten schoonmaken, moeten stoffen, moeten zuigen. Elaine bedenkt dat ze zou moeten gaan zitten en een paar mensen opbellen; ze zou de afwasmachine moeten laten repareren, de afval vernietiger laten vervangen, het lek onder de gootsteen laten verhelpen, de oven laten nakijken, de douche opnieuw laten stuken, de vloerplank laten vastzetten, het huis laten schilderen. Ze zou naar het tuincentrum moeten gaan en bloemen kopen voor de tuin. Ze zou alle kasten moeten opruimen en weggeven wat ze niet meer nodig hebben.

Op zondag – rustdag – loopt Elaine van de ene kamer naar de andere, gaat op ieder bed liggen, op elke stoel zitten, van kamer naar kamer, en denkt. Boven, beneden. Vlugger, vlugger. Ze maakt in gedachten een lijst: wat ontbreekt, afwezig is, of aandacht vraagt.

Ze bedenkt punten totdat ze er ziek van wordt, dan gaat ze naar beneden, doet de koelkast open om iets te drinken te pakken. Het lampje begeeft het terwijl ze staat te bedenken wat ze wil. Dan is het genoeg. Meer dan genoeg. Ze loopt naar buiten en gaat op de stoep zitten. Ze kan niet meer terug naar binnen. Ze kan niet meer naar binnen.

Ze zit op de stoep. Het is benauwd. Een buurman, wiens zoon lang geleden gestorven is, komt collecteren voor de Nierstichting. 'Het is hier te vroeg voor,' zegt hij tegen haar, met een gebaar naar de onzichtbare lucht. 'Heet, vochtig, en het is nog maar begin juni.'

Daniel komt het huis uit; Elaine was vergeten dat hij thuis was. 'Ik verveel me,' zegt hij. 'En er is niks te eten. Alle kaviaar is op.' 'Ga naar je vriendje Willy,' zegt ze. 'Dan ben je daar net voor de lunch.'

'Goed,' zegt hij uitdagend. 'Dat doe ik,' en hij rent de oprit af.

Elaine blijft de hele dag op de stoep zitten. Ze zit er nog als Daniel thuiskomt.

'Ga eens een cola voor me halen, alsjeblieft,' vraagt ze Daniel, en hij doet het, brengt het ijskoude blikje, kennelijk zonder te merken dat het lampje van de koelkast het niet doet.

Hij haalt een ligstoel uit de garage en zet hem voor haar neer. Ze gaat in de achtertuin liggen.

Elaine hoort het autoportier dichtslaan als Paul en Sammy terugkomen. Paul loopt het huis in, schenkt zichzelf een drankje in.

'Wil je er ook een?' schreeuwt hij uit het keukenraam.

'Ja graag,' zegt ze.

Hij komt de tuin in, met de glazen in zijn hand. Hij trekt zijn schoenen en sokken uit. Hij wriemelt met zijn voeten in het gras.

'Ik kan niet koken,' zegt ze. 'Ik kan het gewoon niet opbrengen.'

'Laten we dan barbecueën,' zegt hij. 'We gooien alles gewoon op de barbecue.'

Ze zegt niets meer. Het is zondagavond, een lang weekend, het begin van de zomer. Ze drinken hun glas leeg en nemen er nog een. Het zeurende geschreeuw van moeders die hun kinderen naar huis roepen weerklinkt door de straat. 'Wendy, Jonathan, Danielle, Michael, eten.' Elaines maag knort; ze heeft sinds het ontbijt niets meer gegeten. Paul zet de barbecue op – iets te dicht bij het huis, denkt Elaine, maar ze zegt niets. Hij steekt de houtskool aan.

'Ik geloof niet dat het tot je doordringt wat ik zeg,' zegt Elaine. 'Ik kan het niet meer.'

'Wat wil je dan?' vraagt Paul.

'Waar zijn de kinderen?'

'In de voortuin.'